

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spań měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa ło kóždu łobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Jutry.

Šnada budž ſ wami a měr wot Boha Wótza a našeho
Anjesa Jesom Khrysta! Hamjeń.

Khryst je horjestanſk
A je wschej' martry czahnył,
Šso teho chzemy sradowacž
A Khrystuſ chze naſ troſchtowacž. Haleluja!

Haleluja! kať to kłinczi po dołhim czaku czakanja?
Manje tola pschińdže po najdlějškej nozy! Malěczo tola
budže po najdlějškej šymje! Jutrowne Haleluja tola ło
kłyšhecž dawa po dołhim posče!

„Haleluja“ je tón prawy jutrowny spěw, niž jenož
teho dla, dolež kłinczi we wyſokim syntu wjekeła, kaž
w tych 15 wjekełnych džaknych psalmach, hdžež na naj-
lubosniſkich ſlotnych trunach ło wjekele Božeho luda spěwa,
ale pschede wschěm teho dla, dolež psches Haleluja ło
wopiſa wozucenje žiwjenja w czaku a ja wěcznosć.
Š womorny, ſ njewěry a ſ wotpada wot Boha dyrbi Boži
lud wozucicž, dha ło stanje, ſo na měšće kmjertnych
syntow na ſemi ło kłyšhecž dadža žiwe kwědzenja ſa
pscheminjenje kmjercze psches Jesom Khrysta. „Haleluja“,
jutrowna powjeſcž pschpowjeda, kłubi, podawa wěrjazemu
žiwjenje na město kmjercze.

Psalm 118, 16—24.

16. Prawiza teho Anjesa je pomyšchena; prawiza teho
Anjesa dobywa. 17. Ja njebudu wumrjecž, ale budu žiwy

a Anjesowe ſtutki pschpowjedacž. 18. Tón Anjes mje
derje pokhoſta, ale kmjerczi wón mje njepoda. 19. Wotemčze
mi wrota prawdoſcže, ſo ja do nich pónđu a temu Anjesej
ło džakuju. 20. To ło Anjesowe wrota, psches kotrež
prawi nuts pónđu. 21. Ja džakuju ło tebi, ſo ty mje
wukłyšchał a mi pomhał by. 22. Kamjeń, kotryž czěškłojo
ło ſacziſnyli, je ło różkny kamjeń ſezinił. 24. To je ło
wot teho Anjesa ſtało a je džiw psched našchimaj woczomaj.
Hamjeń.

Lubowani, to je powjeſcž wo jenym dobyczu, kotrehož
runjecza ło žane druge njenamata. To je wěschćenje wo
tym dobyczu, kotrež horjestanjeny Meſiaſ wschěm wěrjazym,
tež nam do wscheho czaka dobudže. Hdžež to kłyšchimy,
dha našch rót ſ našchey modlazej duſchu kam wot ſebje
spěwa: „Haleluja“; ſbožne dobycze, ſbožne jutry: Haleluja!

Spěwajmy temu Anjesej, našchemu Bohu,
jutrowne Haleluja!

1. Ša to dobycze, ſ kotrymž Bóh bėdjenje křonuje.
2. Ša to žiwjenje, kotrež Bóh ſe kmjercze wola.
3. Ša to ſbožo, kotrehož różkny kamjeń Bóh w horje-
ſtanjnym Jeſuſu kładže.

1.

„Wulki ſabat! Tón Anjes Jeſuſ morwy muž! Niž
jenož po křowich wumrjetnych ſtawach, ale pschede wschěm
po křowim roſlamanyh ſtutku: jeho morme czěło w rowje;
jeho ſtutk pod nohi teptany. Jeho njepſchecželjo jěſdža
wysche jeho hlowny; jeho pschecželjo ło roſpróſcheni ſ bo-

iosczi psched Židami." — Tak šo tehdy temu zusbničej w Jerusalemie powjedasche. „Šy ty tón jeniczi zusbnič w Jerusalemie, kiž by njewjedzil, šhto w tych dnjach šo tam štalo je? To wot Jesuša Nazarenskeho, kiž běšche profeta, móžny w skutkach a słowach psched Bohom a pschede wšchém ludom, kaš šu teho czi wyschšchi měšchnizy a knježa podali k satamanštwu teje šmjercze a jeho kschizowali. — Wny šo paš nadžijachmy, šo wón budže Israela wumóz.“

Tak žyle šbity tón kral; a tak žyle šbity tón lud!

A dženska! Wěsch ty, kaš wjele jutrownych swonom swoni; kaš wjele jutrownych kherluschow kinczi; kaš wjele jutrownych hošči teho Knjesa wopytuje w jeho Božim domje? Wěsch, kaš wjele Božich domow dženska steji we wjekelej, jutrownej psche; a kaš wjele tyšaz rasow šo klyšhecž dawa to jutrowne šwědczenje: Haleluja, tón Knjes je horjestanyč! W kaš wjele, njestónčnje wjele kšesczjianskich wutrobach knježi dženska: živy Jesuš! To je dobyčze! Šo czežkim šmjertnym kschiznym bėdženju Jesušowym, po dospolnym podleženju dženska powšchitkowne kšesczjianske wusnacze: „Praviza teho Knjesa je powyščena, praviza teho Knjesa dobywa.“ — Šižo swonkownje šwjeczene jutry pschpowjedaju: Haleluja, to je dobyčze! Tak je kónowal tón Knjes martraške bėdženje kšesczjianskeje žyrtwje k krašnym dobyčjom. Niž jenož žyčje wulkeje kšesczjianskeje žyrtwje, ale tež twojeje mačje wutrobny. Kaš kšuda, kaš njerosomna a w šwójich hrěchach kaš njeměrna je našča wutroba byla, tak dołho hač tón Knjes Jesuš jenož mormy w njej ležesche, ale ja šo waš, ja šo naš prašam, wot teho wotomšnjenja šem, šo šy jutry šwjeczil we wěry a wopravdže, njerekašche tehdy kaš dženska: „Tón Knjes mje drje pokhošta, ale šmjerczi wón mje njepoda.“

2.

Swonkowne dobyčze njedawa hišče wěstosč ša dobru wěz. Njespěwachmy w našej starej liturgiji: „Psched teho Turki a teho hamža šurowym mordaštwom, šwarnuj naš, luby Knježe Božo?!“ Ně, my mamy na prawe dobyčze hladacž. A kaške to je? Niž tajke, hdyž po žiwjenju šaš šmjercž pschindže, ale tajke, hdyž po šmjerczi žiwjenje pschindže, žiwjenje, kotrež wostawa, wěčne žiwjenje! To bė džiwna wójna, jako šmjercž se žiwjenjom šo bėdžesche na kšryštušowym kschizu, ale to bė wěčne dobyčze, jako žiwjenje nad jutrownym ranjom, se kšhadžazym šlónzom, šo šjewjesche a wukhadžesche k Jesušoweho wotewrjeného rowa. Moja wěrjaza dušča ša nim czehnje a wyska: „Ša njebudu dale wumrjecž, ale Knjesowe skutki pschpowjedacž.“ Něč to žiwjenje nastupi šwój dobywatški bėš psches wutrobny, tež psches našču wubudžemu dušču. Žiwjenje, kotrež njedyrbi šmjercze wjazny wohladacž, kšhadža nad wšchitkimi rowami. Jutrowne šlónzo postakuje pschi kšhadženju a pschpowjeda: Šod mojimi pruhami njebudže wjazny nóz. A ty posbėhujesč, luby kšesczjiano, luba kšesczjianta, modlazej ruzy k jutrownemu Haleluja a kšwalisč a prošysč: „Wotewcže mi wrota prawdosče, šo ja do nich póndu a temu Knjesej šo džakuju.“ W mozy tajkeho pschpowjedanja móžemy trosčtnje k rowam wěrných kšesczjianow šupicž, wótšicho hač druhdže šo nam tu šjewja to žiwjenje; žiwjenje po šmjerczi, wěčne žiwjenje! Rowowy kamješ wotwaleny wot Knjesoweho jandžela! Tón wěčne živy, kiž je wuschol k wěčnemu žiwjenju, wjedže ša šobu k žiwjenju, kotsiž wěrjachu a wusnawachu:

Jesuš, mój trosčt, živy je,
ja tež žiwjenje b'du widžicž.

3.

W žanym druhim šbóžnosč njeje, kšiba w kšryštušu Jesušu. „Kamješ, kotryž czešlojo šu šaczišnyli, je šo rózšny kamješ ščinič. Wón nješe našche šbožo a nješe naš šobu k našchim šbožom: „Haleluja, to šo wot teho Knjesa šta a je džiw psched našchimaj woczomaj.“

A něč, luba dušča, šastup w duchu hišče raz do czaša šwójeho žiwjenja, jako w nim hišče jutry njebėchu, jako ty bješ praweje živeje wěry do teho se šmjercze a rowa horjestanjeného wěčneho šyna Božeho živa bėšche, kaške bė to šrudne žiwjenje pschi wšchém rošpróščenju a ropocze šwěta! „Tu bė pschezo starosč, bojosč, nadžija — a napošled šmjercž.“ Kaške kšablanje, kaške podkóčzenje, kaške šjawne abo potajne žalosčzenje na puczu k šmjerczi bješ nadžije šakowohladanja a žiwjenja. Šakle dženska, hdyž móžesč we měry jutry šwjeczil; hačle něčto, hdyž šy w kšryštušu šwój šašokš namakaš, kinczi czi k teho jutrowne haleluja! A ty posbėhujesč dar dženskiškeho jutrowneho dnja: „To je tón džek, kotryž tón Knjes je cžinič, teho dla šradujmy a wješelmy šo w nim.“ Šaj, špěwajmy našchemu Bohu jutrowne Haleluja, pschi kónzu kaš pschi špocžatku: „kšryšt je horjestanyč, a se wšchej martry cžahnyč, šo teho čžemy šradowacž a kšryštuš čže naš trosčtowacž. Haleluja.“

Kamješ.

Jb.

Jesuš, jutrowny kral a měrny šěrsčta, poskicžuje Boži mēr.

(Lut. 24, 36—47.)

Šlób (519): Wozucže! tón šlób waš wola atd.

Haleluja! Knjes je živy;
Wón k pošlam šwójim štupi mišy,
Šdyž jutrownička šakhadža.
„Mēr budž k wami!“ — wón jich štrowi;
Šdyž w šbóžnym wješelu šu nowi,
Šsam něčto jim šo pokaja;
Šak woni štróža šo
A psched nim boja šo
Šomjšliwšchi,
Šo duch to je,
Niž widomnje
Šso šjewič mješ nimi tam je.

„Ščto šče tola naštróženi
A w myšlach šwójich wobcžeženi,
Šdyž poštipil šym mješ waš šam?
Štawy moje wohladaječe,
Ša šam šym tudny, podobkaječe
Šso mje, hdyž to wam dowolam!
Wšchal cžela nima duch,
Šsu kšče cžela kruč,
Kaš je widžecž;
Šsam pschischol šym
A wam bojasnym
A ša durjemi šawrjenym.“ —

Šdyž paš hišče njewěrjachu
Psched wješ'lom, tež šo špodžiwachu,
Šich prašča: „Macže tu ščto jěčž?“

Sědź ſu jemu poſkicžili;
 Wón jědźiſche, ſo pſcheſwědcžiki
 Eso bſchu, dofelž chſche njeſcž
 Sich ſlaboſcž cžlowjecžnu
 Se ſwěrnej luboſcžu. —
 Hlejće, to je
 Wſchaſ pſchecželnoſcž
 A luboſnoſcž,
 Kiž ſhwalić njeħodži ſo doſcž!

Koſom piſma ſ dobom jaſni
 Sim ſnjes, ſo pſched nimi ſo kraſni,
 Sčtož wěſcžene wſcho wo nim je;
 Wſcho je nětko dopjelniene,
 A wumoženje poſkicžene!
 — To ſnjesowe je ſwědcženje.
 Tak powjeſcž wukhadža
 Nětk ſbóžna do ſwěta:
 Měr je ſhryſtuſ! —
 Wón ſtanył je
 A domjedže
 Do wěcžneje naſ kraſnoſcže.

Halleluja ſawſtajmy
 A dźak a ſhwalbu ſhryſtej dajmy
 Dže wumoženi na wěcžnje! —
 Jaſo kral wón móžnje knježi
 Wſcho ſ nohomaj nětk jemu leži;
 Wón wěcžnje ſ kralom woſtanje! —
 Duž ſ njeħu hladajmy,
 Eſej domoj žadaajmy
 Tam do raju,
 Hdžež wjeſele
 A radoſcž je
 Wſchi Jeſuſu do wěcžnoſcže! —

U.

Čež jednu jutrownu ſwjedžen.

Wſched někotrymi lětami ſetkach — pomjeda jednu wuczeř —
 přeni džen jutrow na wjeħnej droſy knjeſſeho pohoncža ſ rycžet-
 kubla, kotreħož mała dźowka běſche mi jara luba ſchuleřka. Wſche-
 cželnje wón pſchi mni ſaſta, mi cžople ruku tlobčesche a džeſche:
 „Sa chſch runje ſ wam pſchińcž, knjes wuczerjo; chſch ſo po-
 dźakowacž, ſo mam tak rjane jutrowne ſwjate dnj.“ Sa ſo
 ſe ſpodžiwanjom praſcham, kał wón to mēni.

„Nó“, wón wotmolwi, „hlejće, cžichi pjatł chſch ja popołdnju
 po ſwojim ſwucženym waſchnju do korcžmy hić, a kaſki potom
 domoj pſchikhadžam, móžecže ſebi myſlicž. Duž džeſche moja
 ſanka: „„Alle nano, dženſa na tym dnju, hdžež mējeſche ſnjes
 ſhryſtuſ tak wjele cžerpicž, njedyrbał ty tola do korcžmy hić!““
 Tole ſłowo mje tak wurjadnje ſaja a ja praju: „Nó, dha mi tola
 raſ pomjedaj, kał je Ebóžnik cžerpi!“ Womyħlcže ſebi, duž to
 džecžo tu žyłu ſtawišnu tak rjenje a ſe ħyſami we wocžomaj po-
 mjeda a praji, ſo ſcže ju Wħ w ſchuli hiſcžcže wjele rjeńſcho
 powjedali. Tehodla chſch ſo podžakowacž. Duž dha ſym wěſo
 domach woſtał a dženſa tež, a přėdowanje je mi to džecžo tež
 hižom wucžitał, dofelž móžu hałle jutſje ſaħo do Božeho
 domu hić.“

Mój ſo roſžohnowachmoj, a ja džech do polow won. Sčto
 chſch nad tym dwėlowacž, ſo mējach tež ja rjane ſwjate dnj?

F.

Scž. ſwj. Jana 20, 11—14.

Čži jutry budža wobradžene,
 So Jeſuſa ty namakaſch,
 Hdž jeho ſwjate pſchecžerpienje
 Sa ſwoju minu poſnamakaſch.
 Tón ſhoni jutrownu wſchu radoſcž,
 Kiž ma po jeho ħnadže žadoſcž.

Sčtož praſcha ſo we ħreſchnej cžwili:
 Sčto mojom' ſnjesa rubil je
 A hdže ſu jeho połožili?
 Hlaj, temu ſnjes ſo pokaže.
 Přied' hač ſy doſcž ſo teħo džiwał,
 Se ſnjes cže hižom ſ ſebi kiwał.

Ach, hdž ja w prawej poſutnoſcži
 Kaž Marja jeho lubo mam,
 Dha ja we ſwojej nutrnoſcži
 Sčcže dženſa jeho wohladam.
 ſnjes pſta jeno duſche ħłódnje
 A ħoji jeno duſche ſrudne.

Wſchēm ħreſchnikam, kiž wobžaruja,
 So jeho bėchu ſhubili,
 A ſwój pad ſhutnje woplatuja,
 ſnjes ſ miłoſcžu ſo pſchibliži
 Kaž Přetrej, Madleni a wobohim,
 Kiž wotrjeknu ſo ħrečam ſwojim.

Mjes nami dženſ cže ſaħo mamy,
 We wěrje teħe widžimy,
 Duž wutrobnje cže powitamy
 A twoje bluſny koſchimy.
 Hdž, ſnježe, teħe njepuſcžimy,
 Dha jutry wſchėdnje ſwjecžicž ſmēm.

Suriy Bróſt.

Droħa parla.

Boħata knjeni na kupje Sawa ſo ſ jendželſkim kupzom wožen
 a poda ſo ſ nim do Sėndželſkeje. Njeſnata ſ jendželſkej rėcžu a
 ſ tamnymi waſchnjemi ſwój žyħ cžaſ na to nałožowacše, ſo ſe
 ſwojimi džecžimi, kotrež jara lubowacše, ħrajkaſche abo ſo ſ par-
 lemi a droħimi kamjenjemi pſchesche, na kotrychž mējeſche wulke
 boħatſtvo. W kaſcžcžu tam bė jeħna pſcha, tam bė tež jeħna wu-
 troba. Sunu ſ ſchotiſkej pėſtoncži ſwojich džecži někał prajeſche:
 „Pėſtoncža, žtoke ħudny kraj!“ Sčotiſka ſo wopraſcha: „Čeħo dla,
 knjeni?“ Knjeni wukładowacše: „Hladam ſ woħnom, ale nje-
 wohladam žaneje žony ſ droħimi kamjenjemi; droħe kamjenje njeħu
 tu widžecž. W mojim kraju ſu wſchitzy ſ dejmantami a ſ parlemi
 pſchikrycži. Njymy w naſchim kraju w ħorach, duž namakamy ſłoto,
 ħlėboro a droħe kamjenje. Wħ rſjecže we waſchich ħorach a ni-
 macže ničžo hač kamjenje.“ Pėſtoncža wotmolwi: „D ju, knjeni
 mamy parlu w naſchim kraju — droħu parlu.“ Knjeni wczipna
 tute ſłowa ħyſchawſchi prajeſche: „Droħu parlu macže? Hdž by
 tola mój muž domoj pſchichoł! Tón mi tule parlu kupi; chžu
 wſchė ſwoje parole woſtajicž, hdž wón dom pſchidže, ſo byħ tule
 parlu doſtała.“ „D“, džeſche pėſtoocža, „tuta parla ſo njemóže
 noħyć. Wona njeje na to waſchuje doſtać, kaž wħ mēnicže.
 Droħa parla wopradowže je, a ſčtož ju ma, tón ma pokoj a
 wſchitko, ſčtož ſebi žada.“ Knjeni ſo ſe ſpodžiwanjom praſchesche:
 „Wopradowže, ſčto to do parole je?“ Pėſtoncža wotmolwi: „Tuta
 parla je ſnjes Jeſuſ, kiž je do ſwěta pſchichoł, ħreſchnikow ſbóž-

nych czynić. Shtëž jeho we swojej wutrobje ma, tón wobšedži to, šhtož jeho bohateho a sbóžneho čini, hacž wón hewať tež hiščeje. teho a tamneho potřeba."

Bohu šo spodobasche, pěstoncziue słowa žohnowacž. Snjeni pschidže k wěrje do Khrystuša, w kotrymž šu wschitke schazy mudrosčeje a pšnacža sšowane. Drohe kamjenje tuteho šwěta šhubichu ša nju šwoje blyščeženje a wabjenje, kaž hwěšdy hascheja psched ranishim šlónzom. Šo něšto čašom knjeni wumrje, na šmjertnym ložu wotkasawšchi, šo dyrbja šo parle a drohe kamjenje pschedacž a pienješy šo k mišionstwu nakožicž, šo bychu šo mišionarojo do daloskich krajow šlali a pohanam drohu parlu pschicželi. W sbóžnej wěrje bēšche wošebnosč tuteje parle pšnała a žadašche wutrobnje, šo by ju žyly šwět šesnał. —

Jutrowny khěrlusch.

(Messelmann.)

Wot jutrowneho šlónza je
Wšcho blyščečapolne na šwěče,
Šso wschitko šwěči jašnje.
Niž w rowje jeho pntaja,
„Tón Snjes je stanył!“ šašlyšcha;
Kať to jim klineži krašnje!

Tež ja bych šbože jutrowne
Kad dženša dostał kšerowaze
A wužil wěrnu radosč;
Tu w šwěče je dym rowowu,
Ach, šmil šo, horjestanjeny
A dopjelnı moju žadosč.

Bjes jutrowneho šlónza je
Mi šhubjene wšcho žiwjenje,
Je bjes trosčta a čēmne;
Šaj, šrudne, hrosne, žalošne,
Bjes žiwěj' wěrny kničomne,
A bjes lubošče šymne.

Něť njetriebamy bojecž šo,
Snjes Šesuf je nam došyl wšcho,
Šdnyž wón je i rowa stanył.
Wón přenicžki wot šemrjetnyh,
A přjedy k šmjercži šudžennyh
Še k žiwjenju šaš' stanył.

Tež ja b'du wěšče horjestacž,
Wšchěch šwojich lubnyh wobladačž,
To je mi horza žadosč.
Kať junu Snjesa woblicžo
Tam w polnym šwětle šjewi šo!
O šajka šbóžna radosč!

O šbóžny dnjo, ty žadany,
O šbóžna, šbóžna wěčnosč ty!
Tam njemóže mje šdalicž
Wot tebye ruša šawjedna. —
Ša šajku pošnosč hnadny ja
Čhzu tebye wěčnje šhwalicž.

Šurij Bróšf.

Boža pomoz ma wschelake puče.

(Šist na Romškich 12, 15.)

Powjedančžo wot Šana Wjele.

III.

W tak pošdnej hodžinje ležesčteje hewať tej džěsčzi hižom dawno. Šola nich bē to prawidlo: Š kuryhmi štawacž. Čhžesč-li pať i kuryhmi i loža, dyrbišch i nimi tež k mēru. Šotajkim mēšesčteje šwucžk, šo šahe i wječžora šwěšacž, wječžornu modlitwu wušpěwacž a padnywšchi do loža špacž. Ale dženk jeju njesaja špar. Špěšchnje štakajo džěšche to přjedy macžerje k domicžku. Šank bē wšchón bujny a huiny. „Macži“, wón šanješe, Šórdanež Šaňžka bē dženska tola tak poščna a kaž knjeni a rjana kaž jandželk a duščna. Kať lubje majkasche naju, hdyž pschijnješe wina! O kať wjele šmój ji to dobrej! Še dha šo na waš tež winowa woptanka došchla?"

„Šaj, šynko, to je. Ale wot něťka wjaz Šórdanež Šaňžka njekmēmny prajicž. Wona něť mloda Demjanša rēka.“

Ša to Šank wospjet: „Šaj, to je mi hinascha dušcha, hacž tón našch njedušchny wuj, tón pienješny duch. Tón šedžesche ša blidom šajki a šnowasche jenu čaštku po drugej do šo. Šaj wšchaf šaj; njebóhi nanť je hušto doščž prajil: Šdnyž šadarmo džě,

tam tón lubny wuj do šo tyka a lije! Ša ša namaj do hele njeje še žanym wócžkam pohladał, a šajki je na Šenku byl! Šdnyž bēšche wot blida štanymšchi do duri štupil, poškocži Šenka, jeho ša porčžmo žybnycž a: wujo! wujo! škradžinko šchepthycž. Ša šajkej wocži wuwali na nju tón čžělž, tak šo šo štrožena šašo ke mni do hele šufny. Njebny tón bohacžk nam nowu krumicžku kupicž a daricž mohł? Šo bychu tola padušchi pschishli a jemu pienješy wšali, hdyž njecha dušchnišchi byčž!“

Wona bē šama, wo šhěži wonka šudobja čžisčžo, i wocžomaj widžala, kať bē šo Šenžy i wujiskom šesčlo, a to bē ji we wutrobje było, kaž by ju i rypakom kłok. Tola wotmolwi i miłotka Šankej: „Njěšwať tak, šynko! Wón drje hiščeje njewē, kať je šo i pišanej mēlo. Ale wón wšchaf, byrnje by wjedžal, nam tola njebny škamaneho pienješka dał. Njech šebi ššhowa. Dajmy jemu byčž. Š Šoha tež bjes njeho pošdže. Wšchafo Šohlyšknjes wschitke štworjenčžka žiwi, kať džě to našcheho žiwjenčžka šapomnicž čžył? — Ale něť španje šradanej džitej šo lehnycž. Tola bjes pačžerjom njekmētej špacž.

*

*

*

Mjes tym bēšche mjes kwašnyhmi praščenje było, šhto trach ta žóniška i džěščžomaj je. Duž mloda mandželška šašbēhny hłokš a rosprawy da. „Šajlubšchi, hlejče, to je tu i blisťeho šušobštwa wboha wudowa i hólčžkom a hólčžku. Šima ničžo hacž šhěžku a poštko a kucžku. Muža je mēla lēša po jutrach hřjebacž. Ša tón ji ničžo hacž šhudobu šawostajil njeje. Ša po šwjatkach ššhorjesčteje džěščži, šo bē to šlě. Ša halle wčžerawšchi dženi ju šašo njesbože trjechi. Šjenujžy jenicžka krumka, kotraž bēšche jim wóndano ššhorika, jim padže. Šať je ta wboha pošpochi i njehodu bita. Ša tola je šhwalobna žona, čžista, pilna a duščna, šajlichž njeje wjele. Mny šmy ji dobri. Ššmy ju šej do kwaša najeli, šo by nam pschi kwašu špomozna byla, dofelž wē, šo wjercžecž a ružy pschiložecž, kaž ša džiw hdy žana. Šaj, dobri ji šmy, a našch lubny nan ji poššpschł dawa, hdyžkuli móže a wē!“

Šajki rospowjed še želnyh hłokšom špojima jich. Ššichot a šmēchot bē šněmil a wušchi štejesčteje kóždemu kwašnemu šedžbnej. Ša ta wupowjedatka pschimolwi dale: „Šdobnje džě na kwašu njeje, želnosč a šrudobu šwonicž. Škwašarjam škuscha šo wješšelnym byčž. Šeho dla do drobna rosložecž njecham, i šajkej čžěšnosčžu wona šo bēdži; a šamjēčžu to, kať šebi i hóršimi ššlšami kóždu ššbrčžicžku šeli; a njepřaju wo tym, kať w njesparnyh nožach i pláčžom poššlesčlo macža. Šě, njebudžmy štruchli na našchim kwašu. Šan je mi wčžera wječžor hižom pošpomnil, šo še šobu jedna, kať by ji druhu krumicžku do hřdže dał.

Šemjanej, mlodemu mužej, šwěčžesčteje šo wocži, hdyž móžesche ššlyšhecž, kať wuštojnje, pschistojnje luba mandželška dorēcžecž wē. Ša tu a tam miłym kwašarkam želnawa roša do wocžow špluwny. Šle šamóžny wuj teje wboheje pscheghdowasche šo, njewjedžo někať, hdyž mēł ššmurjenej wocži šatynycž.

(Ššichodnje dale.)

K rospominanju.

Šhtëž ma hiščeje jeneho pschecžela, tón njeje žyly njebžowny.

„Šombaj Šoh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pschewawarňjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Šudyschinje dostacž. Ša šštwórcž lēta pláčži wón 40 np., jenotliwe čžiščla šo ša 4 np. pschedawaju.